

Arrest

nr. 200 546 van 28 februari 2018
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat P. VANCRAEYENEST
Avenue de Fidevoye 9
5530 YVOIR

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X en X en X, die verklaren van Azerbeidzjaanse nationaliteit te zijn, op 3 november 2015 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 30 september 2015.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het arrest nr. 239.325 van 9 oktober 2017 van de Raad van State waarbij het arrest nr. 164 922 van 30 maart 2016 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen wordt vernietigd.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 23 januari 2018 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 februari 2018.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partijen en hun advocaat M. KALIN *loco* advocaat P. VANCRAEYENEST en van attaché E. GOOVAERTS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Op 29 september 2014 dienden verzoekers, een moeder, V.B.M., en haar drie meerderjarige kinderen A.B.M., C.B.M. en I.B.M., een asielaanvraag in.

1.2. Op 30 september 2015 nam de adjunct-Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissingen tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissingen, die verzoekers ter kennis werden gebracht bij aangetekend schrijven van 30 september 2015, zijn de bestreden beslissingen die luiden als volgt:

- Ten aanzien van V.B.M.:

"A. Feitenrelaas

U bent een Azerbeidzjaans staatsburger van Azeri-origine. Uit uw eerste huwelijk heeft u drie kinderen: A., C. en I. In 2003-2004 leerde u de Congolees G.N.B.M., een praktiserend christen, kennen die als voetballer naar Azerbeidzjan was gekomen. U scheidde van uw man in 2006. U ging met G.N.B.M. samenwonen. Op 10/11/2009 trad u met hem officieel (dienst burgerlijke stand / ZAGS) in het huwelijk en nam u zijn naam aan. Hij erkende uw kinderen en ze dragen sinds januari 2010 zijn naam. U heeft een broer R. die wahhabiet is. Toen hij vernam van uw huwelijk met een kleurling en christen was hij razend. Hij kwam jullie vaak thuis opzoeken en dreigde jullie te doden. In de zomer van 2010 kon hij jullie huis binnendringen en werd uw dochter A. door hem geslagen. Omwille van de bedreigingen van R. verhuisde u enkele keren met uw gezin. Uw huwelijk met een Congolees werd ook niet aanvaard door de bevolking. In de herfst van 2010 werd uw zoon Islam door onbekenden geslagen. U verzorgde zijn verwonding aan het hoofd. Uw dochter C. werd op school beledigd omwille van haar Afrikaanse naam. Ze behaalde haar diploma en wou zich inschrijven aan de universiteit maar dit werd haar geweigerd. Eén jaar na uw huwelijk voor de ZAGS werden u en uw man bij het verlaten van uw kapperszaak aangevallen door 6 à 7 personen die jullie beledigden en sloegen. In de zomer van 2012 werd uw man bij het verlaten van de voetbalclub nog eens aangevallen en geslagen door onbekenden. In mei 2012 werd uw dochter A. op straat aangevallen door onbekenden die haar wilden verkrachten. A. werkte op een rechtbank. Toen ze er vernamen dat ze een Congolese naam had aangenomen werd er haar gevraagd ontslag te nemen. A. weigerde en diende klacht in bij het ministerie van justitie. Hierna werd ze telefonisch bedreigd opdat ze haar klacht zou intrekken. Uw zoon I. werd nog enkele keren fysiek aangevallen maar hij vertelde u niet alles. Op 24/04/2014 ontvluchtte u samen met uw drie kinderen met de hulp van passeurs Azerbeidzjan. Uit praktische redenen kon uw man niet meereizen maar de passeurs gingen hem later overbrengen. Op 29/04/2014 kwam u met uw drie kinderen A. B. M. (...), C. B. M. (...) en I. B. M. (...) in België aan waar jullie dezelfde dag asiel aanvroegen. Sinds uw vlucht leeft uw man ondergedoken in Azerbeidzjan. U heeft vernomen dat hij in oktober 2014 op straat door onbekenden is aangevallen en een been heeft gebroken. U bent in het bezit van de volgende documenten: uw identiteitskaart en deze van uw drie kinderen, uw huwelijksakte, een attest van religieus huwelijk, de geboorteaktes van uw drie kinderen, een psychologisch en medisch attest, gerechtelijke documenten m.b.t. de naamswijziging van u en uw kinderen, en een usb-stick met o.a. foto's van uw gezin met een Afrikaanse man en foto's van deze laatste met verwondingen aan zijn gezicht.

B. Motivering

Uit uw verklaringen en deze van uw kinderen blijkt dat jullie gevisieerd werden in jullie land van herkomst omdat u huwde met G. N. B. M., een Congolees die praktiserend christen is, van wie jullie diens Afrikaanse naam aannamen. U verklaart (CGVS I p. 3, 10-11) dat christenen en Afrikanen normaal gezien in Azerbeidzjan geen problemen ondervinden. U verklaart ook dat het geen problemen was om legaal én religieus, door een mollah in een moskee, met hem in het huwelijk te treden (zie ook uw huwelijksakte en het attest van uw religieus huwelijk). Evenmin ondervond u noch uw kinderen problemen om de naam van uw man aan te nemen (zie de gerechtelijke documenten m.b.t. de naamswijziging van u en uw kinderen en jullie identiteitskaarten). Gelet op bovenstaande elementen is een individuele beoordeling van uw vraag naar internationale bescherming, waarbij u uw vrees voor vervolging in concreto dient aan te tonen, dan ook noodzakelijk. Er moet worden vastgesteld dat na een vergelijking van jullie opeenvolgende verklaringen er ernstige tegenstrijdigheden dienen te worden opgemerkt waardoor er geen geloof kan worden gehecht aan jullie vluchtmotieven.

Zo verklaart u (CGVS I p. 3, 7, 10; CGVS II p. 5-6) dat jullie problemen begonnen zijn nadat u op 10/11/2009 officieel in het huwelijk was getreden (ZAGS) met G. N. B. M. met wie u sinds 2003-2004 samenwoonde. Voor uw officieel huwelijk kende u geen problemen met uw broer R. - die wahhabiet is - omdat hij niet op de hoogte was van uw relatie met hem. Na jullie officieel huwelijk heeft een vriend dit aan R. verteld. In de zomer van 2010 vond het eerste incident plaats toen R. jullie huis binnendrong en waarbij uw dochter A. door hem werd geslagen. Ook uw dochter A. verklaarde aanvankelijk (CGVS I p. 3) dat jullie problemen begonnen zijn na uw officieel huwelijk. Tijdens haar tweede gehoor stelde A. (A. CGVS II p. 5-6) daarentegen dat uw broer R. 2 à 3 maal reeds voor uw officieel huwelijk op 10/11/2009 bij jullie is langsgelkomen omdat hij had vernomen dat er een Afrikaner bij jullie was, dat hij toen op de deur sloeg en schreeuwde om die open te doen, en dat jullie uit schrik om gedood te worden niet opendeden. A. stelt verder dat na uw officieel huwelijk en voor het incident in de zomer van 2010 toen zij thuis werd aangevallen door R., R. nog meerdere keren bij jullie thuis is langsgelkomen en doodsb bedreigingen tegen jullie heeft geuit. De vaststelling dat u en uw dochter

dermate tegenstrijdig zijn in jullie verklaringen omtrent de aanvang van de problemen van het gezin met uw broer R., ondermijnt reeds op zwaarwichtige wijze de geloofwaardigheid van jullie relaas.

Nog wat betreft deze gewelddadige aanval op A. door uw broer R. in de zomer van 2010 verklaart u (CGVS I p. 9) dat uw dochter toen zwaar geslagen werd op haar hoofd maar u kan zich merkwaardig genoeg niet herinneren of ze toen verwondingen had, hetgeen weinig aannemelijk is en niet doorleefd overkomt.

Verder gevraagd of uw kinderen ooit fysiek belaagd werden verklaart u (CGVS I p. 8) dat uw dochter A. éénmaal in mei 2012 werd aangevallen, zonder meer. Bij latere bevraging stelt u daarentegen (CGVS II p. 5) dat uw zoon I. vele keren geslagen werd. Ook I. stelt (I. CGVS I p. 3) dat hij meerdere keren werd aangevallen. Het is bijgevolg reeds merkwaardig, en komt de geloofwaardigheid niet ten goede, dat u bij algemene bevraging omtrent gewelddadige incidenten t.a.v. uw kinderen hiervan niet spontaan melding maakt.

Nog wat I. betreft geeft hij te kennen (I. CGVS I p. 3-4) meerdere malen fysiek te zijn aangevallen en éénmaal zwaar in november 2010 waarbij hij toen verwond raakte aan het hoofd. De andere aanvallen omschrijft hij als disputen, ruzies, waarbij hij maar lichtjes werd geslagen. Gevraagd naar het laatste incident waarbij hij werd geslagen verklaart hij aanvankelijk dat dit 1 à 2 weken voor jullie vertrek op 24/04/2014 uit Azerbeidzjan was. Later stelt hij echter (I. CGVS II p. 2) dat het laatste gewelddadig voorval voor zijn vlucht plaatsvond in januari 2014. Dergelijke tegenstrijdige verklaringen kunnen niet worden aanvaard en ondermijnen wederom de geloofwaardigheid van jullie relaas.

Gevraagd naar de problemen die zij heeft gekend verklaarde uw dochter A. (A. CGVS I p. 5) dat zij éénmaal fysiek belaagd is geweest m.n. in mei 2012 toen ze op straat werd aangevallen. Bij verdere bevraging bleef uw dochter uitdrukkelijk stellen dat er geen andere gewelddadige voorvallen waren waarbij zij betrokken was. Zelfs toen haar relaas werd samengevat en zij aldus volgens haar verklaringen omwille van haar Afrikaanse stiefvader met de personen die hier tegen waren, i.e. de nonkels, burens en onbekenden, éénmaal fysiek werd aangevallen, beaamde zij deze voorstelling van de feiten en zei ze dat ze eens in mei 2012 door onbekenden werd aangevallen. Pas toen haar uitdrukkelijk werd gevraagd (A. CGVS I p. 6) of ze ooit problemen heeft gekend met haar nonkels, vermeldde ze het gewelddadig incident van 2010 met uw broer R. Redelijkerwijze mag echter verwacht worden dat uw dochter bij bevraging hieromtrent spontaan melding zou maken. In dit kader dient ook te worden vastgesteld dat u ook aanvankelijk stelde (CGVS I p. 8) dat A. éénmaal fysiek is aangevallen, m.n. in mei 2012. Bij verdere bevraging over de houding van uw broers t.a.v. u en uw gezin omwille van uw tweede huwelijk meldde u dat ze soms langskwamen en hard op de deur klopten en dreigden jullie te vermoorden, en dat indien ze waren binnengekomen ze jullie zouden gedood hebben. Pas nadat u gevraagd werd of een broer van u ooit uw huis is binnengedrongen maakt u melding van de gewelddadige aanval van uw broer R. op A. bij jullie thuis in september 2010. Deze vaststellingen maken verder dat jullie het asielrelaas weinig doorleefd brengen en wijst er eerder op dat jullie door studie een verhaal hebben proberen eigen te maken.

Een kernelement van jullie relaas is het gegeven dat uw broer R. jullie thuis opzocht en met de dood bedreigde. Deze bedreigingen van R. aan huis waren de reden waarom jullie vaak elders gingen wonen. Het is dan ook opmerkelijk dat u en uw dochter A. tegenstrijdige en incoherente verklaringen afleggen over deze bedreigingen. U en uw dochter A. verklaren dat jullie laatste verblijfplaats voor jullie vlucht in het district 45 van Baku was en dat jullie daar zo'n 6 à 8 maanden woonden. U verklaart (CGVS II p. 7) dat R. jullie er éénmaal in maart 2014 is komen opzoeken terwijl A. stelt (A. CGVS II p. 7) dat R. jullie er meerdere keren heeft opgezocht, dat hij ook in januari is langsgeslagen. Ook verklaart u (CGVS II p. 7) dat tijdens jullie vorige verblijf in microrayon 2 waar jullie drie maanden verbleven uw broer R. jullie éénmaal thuis heeft opgezocht en bedreigd. Uw dochter A. (A. CGVS II p. 7) gaf echter te kennen dat R. jullie er toen twee à driemaal heeft opgezocht. Meer nog, tijdens uw eerste gehoor kon, u gevraagd wanneer R. jullie voor het laatst thuis heeft opgezocht (CGVS I p. 9), hierop merkwaardig genoeg geen antwoord geven en zei u louter dat u dit vergeten bent, dat hij altijd 's avonds kwam, en hij jullie steeds vond. Gevraagd het laatste incident met R. bij jullie thuis te situeren t.a.v. jullie vlucht in april 2014, verklaart u dit niet te weten, dat jullie snel vertrokken zijn, en dat u geen datums kent. Nogmaals gevraagd om dit meer te concretiseren, dat er van u niet verlangd werd om een exacte datum te geven maar om het laatste voorval met R. te situeren in dagen, weken of maanden vooraleer u het land ontvluchtte, herhaalde u louter dat u dit vergeten bent. Ook deze vaststelling maakt dat uw verklaringen niet doorleefd overkomen en ondermijnt verder de geloofwaardigheid ervan.

Omtrent de problemen die uw man kende verklaart u aanvankelijk (CGVS I p. 7) dat u weet van twee aanvallen waarbij hij fysiek werd aangevallen, m.n. samen met u in september 2010 bij het verlaten van uw kapperszaak, en toen jullie in de zomer van 2012 woonden in district 29 en hij bij het verlaten van de voetbalclub werd aangevallen. Later verklaart u echter (CGVS II p. 7) dat u weet heeft van een incident volgend op dit van de zomer van 2012 waarbij uw man werd geslagen, m.n. toen jullie in 2013 in district 30 woonden, hetgeen niet te rijmen valt met uw aanvankelijke beweringen. Kort hierna werd u gevraagd

naar de problemen van u en uw gezin toen jullie in district 30 verbleven en verklaart u dat jullie er geen hadden, dat uw man niet vaak buiten kwam, en dat hij er enkel werd beledigd. Dergelijke incoherente en volatiele verklaringen zijn wederom niet bevorderlijk voor de geloofwaardigheid van uw relaas.

Wat betreft de problemen die A. kende op haar werk verklaart zij aanvankelijk (A. CGVS I p. 4-5) dat zij zich op 27/03/2014 op het ministerie van justitie diende aan te bieden, dat zij een klacht wou schrijven maar deze diende aan te passen, en dat zij diezelfde dag er gedwongen werd om ontslag te nemen. Bij latere bevraging stelt A. daarentegen (A. CGVS II p. 5) dat zij enkele dagen na 27/03/2014 gedwongen werd om ontslag te nemen.

Nog wat A. betreft moet worden opgemerkt dat het weinig aannemelijk is dat zij sinds december 2011 op een rechtbank zou gewerkt hebben en haar werkgever pas in oktober 2013 zou te weten gekomen zijn dat ze een Afrikaanse familienaam had (A. CGVS I p. 3-4). Haar motivering dat ze er als freelance werkte en in cash werd betaald en haar werkgever daardoor hiervan niet op de hoogte was, weet niet te overtuigen. Redelijkerwijze kan immers verwacht worden dat een persoon die werkt voor een officiële instantie als een rechtbank, bv. alleen al uit veiligheidsoverwegingen, bij diens werkgever bekend staat onder haar volledige naam. Ook gelet op de verklaring van A. dat ze bij haar vorige werkgever - nota bene de politie - ook ontslagen was omwille van haar Afrikaanse naam, maakt het enkel onwaarschijnlijker dat de rechtbank hiervan geen weet zou hebben.

Verder is het merkwaardig dat u bij de DVZ (vragenlijst DVZ pt. 3.5) stelde dat u verschillende malen aangevallen werd op straat door onbekenden die u sloegen, terwijl u voor het CGVS verklaarde (CGVS I p. 8) dat u éénmaal fysiek werd aangevallen. Evenzo is het merkwaardig dat uw dochter A. bij het invullen van de vragenlijst (A. vragenlijst pt. 3.5) geen melding maakte van de twee incidenten waartijdens ze fysiek werd aangevallen, m.n. in de zomer van 2010 bij jullie door uw broer R., en in mei 2012 door onbekenden op straat. Bij confrontatie stelt zij (A. CGVS I p. 7) dat ze bij de DVZ vroegen om kort te zijn en dat ze kort heeft gepraat. Deze motivering is niet afdoende. Uit haar bovenvermelde vragenlijst blijkt immers dat ze toen bv. wel melding maakte dat ze op straat werd beledigd, zodat redelijkerwijze kan verwacht worden dat ze ook de nog meer ingrijpende twee incidenten met fysiek geweld zou vermelden. Het bovenvermeld betoog van uw dochter kan aldus geen verklaring bieden voor het feit dat essentiële elementen van het asielrelaas (i.e. twee fysieke aanvallen) niet in haar vragenlijst zijn opgenomen. Deze vaststelling doet verder afbreuk aan jullie relaas.

Uw dochter C. verklaart (C. CGVS I p. 2-3) dat zij omwille van haar Afrikaanse naam beledigd werd op school en haar inschrijving aan de universiteit werd geweigerd. Dergelijke problemen kunnen echter niet gelijk gesteld worden met het intentioneel in gevaar brengen van haar leven, fysieke integriteit of vrijheid zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie noch dat het risico lopen op een onmenselijke of vernederende behandeling zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Bovendien blijkt uit haar verklaring dat zij zich slechts éénmaal heeft proberen in te schrijven en dit aan slechts één universiteit, hetgeen bezwaarlijk als afdoende pogingen kunnen worden beschouwd.

Ten slotte moet worden opgemerkt dat er geen geloof kan gehecht worden aan uw verklaringen en deze van uw dochter A. inzake jullie vluchtroute van Azerbeidzjan naar België. Zo blijkt uit uw verklaringen en deze van A. (CGVS I p. 5; A. CGVS I p. 3) dat jullie met de hulp van een passeur als passagiers in een wagen reisden via Dagestan naar Sint-Petersburg van waar jullie naar België trokken. De passeur had jullie internationaal paspoort genomen en na betaling deze documenten voorbereid maar jullie weten niet wat hij ermee gedaan had noch welke documenten hij tijdens controles toonde, jullie weten niet of er een visum was aangebracht noch had de passeur een afspraak gemaakt met jullie wat jullie dienden te zeggen tijdens een eventuele controle. Deze verklaringen zijn niet aannemelijk. Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie werd toegevoegd aan het administratief dossier, blijkt immers dat er bij binnenkomst van Europa strenge identiteitscontroles plaatsvinden waarbij de mogelijkheid bestaat om grondig te worden ondervraagd over identiteit, reisdocumenten en reisbedoelingen en dit op strikt individuele wijze. Het is dan ook ongeloofwaardig dat u geen informatie kan geven over jullie reisdocumenten. Gezien het risico op ernstige sancties voor de passeur bij het ontdekken van clandestiene passagiers, is het onwaarschijnlijk dat hij zijn klant absoluut niet op de hoogte heeft gebracht van het soort document / (valse) paspoort dat wordt gebruikt om te tonen in geval van controle. Bijgevolg is uw verklaring volgens dewelke u niet weet hoe u de grenscontroles passeerde en niet op de hoogte bent van de inhoud van het paspoort die werd gebruikt / die voor u was aangemaakt, niet geloofwaardig. Hierdoor ontstaat het vermoeden dat u en uw kinderen jullie Azerbeidzjaans paspoort, het identiteitsdocument bij uitstek, bewust achterhouden voor de Belgische asielinstanties om zo de hierin vervatte informatie over bijvoorbeeld een eventueel door jullie verkregen visum voor de reis naar België, het moment en de wijze waarop jullie uit het land vertrokken zijn, verborgen te houden. De geloofwaardigheid van jullie asielrelaas als ook jullie algehele oprechtheid komt hierdoor nog verder in het gedrang.

Bovenstaande vaststellingen zijn van die aard dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw asielrelaas en er bijgevolg in uw hoofde geen gegronde vrees voor vervolging in de zin van de

Vluchtelingenconventie, of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, kan worden weerhouden. De door u neergelegde documenten kunnen deze conclusie niet wijzigen. Uw identiteitskaart en deze van uw drie kinderen, uw huwelijksakte, een attest van religieus huwelijk, de geboorteaktes van uw drie kinderen, en de gerechtelijke documenten m.b.t. de naamswijziging van u en uw kinderen, worden niet betwist maar leveren geen informatie over uw beweerde problemen. Het psychologisch attest dd. 24/09/2014 meldt o.a. dat u concentratieproblemen heeft en een psycho-traumatische symptomatologie vertoont. Voor wat dit attest betreft kan begrip opgebracht worden voor de eventuele moeilijkheden die u zou hebben doch dit attest is geenszins van die aard dat het de vastgestelde tegenstrijdigheden en incoherenties betreffende wezenlijke elementen van het voorgehouden asielaanvraag kunnen verklaren. Uit dit attest blijkt immers niet dat u specifiek aan geheugenproblemen lijdt of dat uw problematiek u zou belemmeren in het afleggen van coherente verklaringen. Nergens wordt ook gepreciseerd wat de ernst is van deze concentratiestoornissen. Ook wordt geen melding gemaakt van vermeende oorzaken van de vastgestelde symptomatologie. Ook moet opgemerkt worden dat de meeste ernstigste tegenstrijdigheid in jullie relaas betrekking heeft op de aanvang van de problemen van uw gezin met uw broer R. Uw verklaringen hieromtrent waren steeds coherent, het was echter uw dochter A. die in haar opeenvolgende verklaringen manifest tegenstrijdige beweringen uitte hetgeen aldus niet kan verklaard worden door uw eventuele psychische toestand. Het medisch attest dd. 31/10/2014 levert geen informatie over uw beweerde problemen die u zou ondervonden hebben in Azerbeidzjan. De usb-stick bevat volgens uw verklaringen (CGVS I p. 11) foto's van uw gezin met uw Afrikaanse man en foto's van deze laatste met verwondingen aan zijn gezicht. Deze beelden tonen echter niet de door u beweerde omstandigheden aan waarin uw man deze verwondingen zou hebben opgelopen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

- Ten aanzien van A.B.M.:

“A. Feitenrelaas

U bent een Azerbeidzjaans staatsburger van Azeri origine. Op 24/04/2014 heeft u uw land van herkomst verlaten. Op 29/04/2014 heeft u samen met uw moeder V. B. M. (...), uw zus C. B. M. (...) en uw broer I. B. M. (...) in België asiel aangevraagd. Uit uw verklaringen blijkt dat u uw asielaanvraag integraal baseert op de vluchtmotieven die door uw moeder werden aangehaald.

Uw moeder verklaart het volgende:

[idem bestreden beslissing ten aanzien van V.B.M.]

B. Motivering

U baseert uw asielaanvraag op dezelfde motieven als diegene die werden aangehaald door uw moeder V. B. M. (...). In het kader van de door haar ingediende asielaanvraag heb ik een beslissing genomen van weigering van de hoedanigheid van vluchteling en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus omwille van het bedrieglijke karakter van haar asielmotieven. Bijgevolg kan ook wat u betreft niet besloten worden tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève, of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. De vaststellingen die tot de negatieve beslissing bij uw moeder hebben geleid, werden uitgebreid en gedetailleerd opgesomd in haar beslissing:

[idem bestreden beslissing V.B.M.]

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

- Ten aanzien van C.B.M.:

A. Feitenrelaas

U bent een Azerbeidzjaans staatsburger van Azerische origine. Op 24/04/2014 heeft u uw land van herkomst verlaten. Op 29/04/2014 heeft u samen met uw moeder V. B. M. (...), uw zus A. B. M. (...) en uw broer I. B. M. (...) in België asiel aangevraagd. Uit uw verklaringen blijkt dat u uw asielaanvraag integraal baseert op de vluchtmotieven die door uw moeder werden aangehaald.

Uw moeder verklaart het volgende:

[idem bestreden beslissing V.B.M.]

B. Motivering

U baseert uw asielaanvraag op dezelfde motieven als diegene die werden aangehaald door uw moeder V. B. M. (...). In het kader van de door haar ingediende asielaanvraag heb ik een beslissing genomen van weigering van de hoedanigheid van vluchteling en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus omwille van het bedrieglijke karakter van haar asielmotieven. Bijgevolg kan ook wat u betreft niet besloten worden tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève, of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. De vaststellingen die tot de negatieve beslissing bij uw moeder hebben geleid, werden uitgebreid en gedetailleerd opgesomd in haar beslissing:

[idem beslissing V.B.M.]

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

- Ten aanzien van I.B.M.:

A. Feitenrelaas

U bent een Azerbeidzjaans staatsburger van Azerische origine. Op 24/04/2014 heeft u uw land van herkomst verlaten. Op 29/04/2014 heeft u samen met uw moeder V. B. M. (...) en uw zussen A. B. M. (...) en C. B. M. (...) in België asiel aangevraagd. Uit uw verklaringen blijkt dat u uw asielaanvraag integraal baseert op de vluchtmotieven die door uw moeder werden aangehaald.

Uw moeder verklaart het volgende:

[idem bestreden beslissing V.B.M.]

B. Motivering

U baseert uw asielaanvraag op dezelfde motieven als diegene die werden aangehaald door uw moeder V. B. M. (...). In het kader van de door haar ingediende asielaanvraag heb ik een beslissing genomen van weigering van de hoedanigheid van vluchteling en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus omwille van het bedrieglijke karakter van haar asielmotieven. Bijgevolg kan ook wat u betreft niet besloten worden tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève, of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. De vaststellingen die tot de negatieve beslissing bij uw moeder hebben geleid, werden uitgebreid en gedetailleerd opgesomd in haar beslissing:

[idem bestreden beslissing V.B.M.]

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel beroepen verzoekers zich op de schending van artikel 1, A (2) van het verdrag betreffende de status van vluchtelingen van 28 juli 1951, van de artikelen 48/3, 48/4 en 48/7 van de Vreemdelingenwet en van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen.

2.2. Verzoekers stellen in hun verzoekschrift dat de tegenstrijdigheden in hun verklaringen moeten worden beoordeeld in het licht van vertaalproblemen, concentratiestoornissen van de eerste

verzoekende partij, de wijze waarop de behandelende ambtenaar de ondervraging voerde en de algemene geloofwaardigheid van de verzoekers' verklaringen.

Daar waar verzoekers in het verzoekschrift voor het eerst opmerken dat de tolk Azeri "*niet optimaal*" was, dat zijn woordenschat onvoldoende uitgebreid was om de verschillende nuances te laten uitkomen, dat hun vorige raadsman dit niet heeft gemeld, oordeelt de Raad dat dit argument niet kan worden aanvaard. Tijdens de CGVS-interviews, die werden gevoerd door bemiddeling van een tolk Azeri, laten verzoekers bij de vragen naar bijkomende opmerkingen en of zij nog iets wensen toe te voegen geen opmerkingen akteren met betrekking tot de tolk. Verzoekers werden ook bij het begin van het interview, zoals dit trouwens van bij het begin van de asielprocedure meermaals wordt vermeld, gewezen op het belang om elk probleem met de tolk te melden, zodat zij bezwaarlijk achteraf de gebreken in de verklaringen kunnen wijten aan het feit dat de tolk niet optimaal was bij de interviews op het Commissariaat-generaal.

Wat de aangevoerde posttraumatische stress en concentratiestoornissen van de eerste verzoekende partij betreft, verwijzen verzoekers naar een getuigschrift dat gewag maakt van het feit dat zij aan dergelijke stoornissen lijdt, naar de vermeldingen tijdens het eerste CGVS-interview dat zij zich niet alle elementen herinnerde en dat zij tweemaal aanhoudend werd verhoord tijdens twee uur. De Raad stelt vast dat verzoekers louter verwijzen naar "een medisch getuigschrift", terwijl in het administratief dossier twee documenten werden opgenomen. Het eerste document is een attest van een psycholoog die de eerste verzoekende partij doorverwijst naar een psychiater voor verder onderzoek.

De Raad beaamt de motivering over dit attest, zoals opgenomen in de bestreden beslissing: "*Het psychologisch attest dd. 24/09/2014 meldt o.a. dat u concentratieproblemen heeft en een psycho-traumatische symptomatologie vertoont. Voor wat dit attest betreft kan begrip opgebracht worden voor de eventuele moeilijkheden die u zou hebben doch dit attest is geenszins van die aard dat het de vastgestelde tegenstrijdigheden en incoherenties betreffende wezenlijke elementen van het voorgehouden asielrelaas kunnen verklaren. Uit dit attest blijkt immers niet dat u specifiek aan geheugenproblemen lijdt of dat uw problematiek u zou belemmeren in het afleggen van coherente verklaringen. Nergens wordt ook gepreciseerd wat de ernst is van deze concentratiestoornissen. Ook wordt geen melding gemaakt van vermeende oorzaken van de vastgestelde symptomatologie. Ook moet opgemerkt worden dat de meeste ernstigste tegenstrijdigheid in jullie relaas betrekking heeft op de aanvang van de problemen van uw gezin met uw broer Rafael. Uw verklaringen hieromtrent waren steeds coherent, het was echter uw dochter A. die in haar opeenvolgende verklaringen manifest tegenstrijdige beweringen uitte hetgeen aldus niet kan verklaard worden door uw eventuele psychische toestand. Het medisch attest dd. 31/10/2014 levert geen informatie over uw beweerdde problemen die u zou ondervonden hebben in Azerbeidzjan.(...)*"

Het tweede document is een verslag van een onderzoek naar aanleiding van aanhoudende misselijkheid van verzoekster. Uit dit attest blijkt evenmin dat het cognitief geheugen van de eerste verzoekende partij dermate is aangetast dat zij niet in staat is een coherent en consistent relaas naar voor te brengen. Dit blijkt overigens uit het verloop van haar interview waarbij de raadsman zelf op het einde stelde dat de eerste verzoekende partij zeer veel details kon geven en dat haar verklaringen duidelijk waren (V., CGVS-gehoorverslag 2, stuk 6, p. 9). Verzoekers' kritiek op de wijze waarop de ondervraging werd gevoerd, namelijk dat verzoekers zich ertoe dienden te beperken de gestelde vragen te beantwoorden zonder uit het gestelde kader te komen, mist feitelijke grondslag. Uit de interviews blijkt dat de mogelijkheid werd gegeven om op open vragen te antwoorden wat het begin van de problemen en het aantal en het tijdstip van de voorgehouden incidenten betreft. Het feit dat verzoekers een tweede keer werden opgeroepen voor een interview betekent geenszins dat een zekere geloofwaardigheid moest worden verleend aan de verklaringen en aan de voorgehouden incidenten waarvan zij gewag maakten. Verzoekers kunnen bijgevolg niet worden gevolgd wat de voorgehouden omstandigheden betreft waarin de interviews verliepen.

2.3. Verzoekers eisen ter terechtzitting de bijstand van een tolk Azeri die afkomstig is uit Azerbeidzjan. Zij benadrukken dat zij geen Azeri tolk willen afkomstig uit Turkije of Iran, en wijzen erop dat er in Azerbeidzjan veel dialecten gesproken worden en daarom veel van hun verklaringen niet juist werden vertaald of bepaalde vragen niet precies/juist werden begrepen.

Zoals reeds vastgesteld onder het punt 2.2. blijkt uit de gehoorverslagen geenszins dat er problemen zouden zijn geweest met de tolk Azeri tijdens de gehoren op het CGVS.

Bij de vraag ter terechtzitting of verzoekers de tolk Azeri begrijpen stelde eerste verzoekster aanvankelijk dat zij hem niet goed begrijpt en herhalen zij dat er veel fouten zijn gemaakt tijdens de gehoren. De Raad wijst er ter terechtzitting op dat de verzoekers uiteraard het recht hebben op een tolk Azeri zoals ze gevraagd hebben, doch dat zij niet kunnen eisen dat de tolk afkomstig is van een bepaalde plaats. De Raad benadrukt dat de essentie van de vertaling ter terechtzitting is, dat verzoekers, die door een raadsman worden bijgestaan, het verloop van hun zaak kunnen volgen en antwoord kunnen geven op de vragen die bijkomend worden gesteld. De Raad kan bij het sluiten van de debatten slechts vaststellen dat verzoekers de beëdigde tolk Azeri perfect hebben begrepen.

2.4. Op de vraag waar haar Congolese echtgenoot thans verblijft, stelt eerste verzoekster dat hij nog altijd in Azerbeidzjan is, maar hij er niet in slaagt een smokkelaar te vinden die hem naar België brengt. Derhalve kan alleen maar vastgesteld worden dat 4 jaar na de vlucht van zijn echtgenote en kinderen, de echtgenoot/vader er niet in geslaagd is om te vluchten niettegenstaande ook hij ernstige problemen zou hebben gekend.

De Raad stelt voorts de vraag of het normaal is dat een moslima een moslim religieus huwelijk aangaat met een christen en dat het huwelijk voltrokken wordt door een mollah. Eerste verzoekster antwoordt hierop dat zij in Azerbeidzjan zowel religieus als burgerlijk gehuwd is.

Daarnaast wordt tevens gepeild naar de redenen waarom de kinderen, die moslim zijn, door de christen echtgenoot van verzoekster erkend werden in 2010 en waarom zij tevens hun naam wijzigden en zijn naam en voornaam aannamen, zoals vermeld op de identiteitskaarten die werden voorgelegd. Eerste verzoekster antwoordt daarop dat in Azerbeidzjan bij een echtscheiding en een nieuw huwelijk, de kinderen de naam aannemen van de nieuwe echtgenoot. De Raad heeft ernstige bedenkingen bij deze beweringen temeer één van deze "kinderen" op dat moment een volwassen vrouw was van 25 jaar.

De Raad kan alleen maar vaststellen dat deze elementen waarvan verzoekers weliswaar "originele" documenten voorleggen niet concreet werden onderzocht en in ieder geval geen enkel informatie aan het dossier is toegevoegd waardoor de Raad deze beweringen kan inschatten.

2.5. Gelet op het voorgaande, is de Raad van oordeel dat de motivering van de bestreden beslissingen en de samenstelling van het administratief dossier getuigt van een gebrekkig onderzoek.

In acht genomen wat voorafgaat en mede in aanmerking genomen dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de nodige onderzoeksbevoegdheid ontbeert, ontbreekt het de Raad aldus aan essentiële elementen om te komen tot de in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 1° van de Vreemdelingenwet bedoelde bevestiging of hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen te moeten bevelen. Bijgevolg dient de bestreden beslissing overeenkomstig artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet te worden vernietigd.

Voorgaande vaststellingen volstaan om de overige in het verzoekschrift aangevoerde middelen en grieven niet verder te onderzoeken.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissingen genomen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op 30 september 2015 worden vernietigd.

Artikel 2

De zaak wordt teruggezonden naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig februari tweeduizend achttien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS